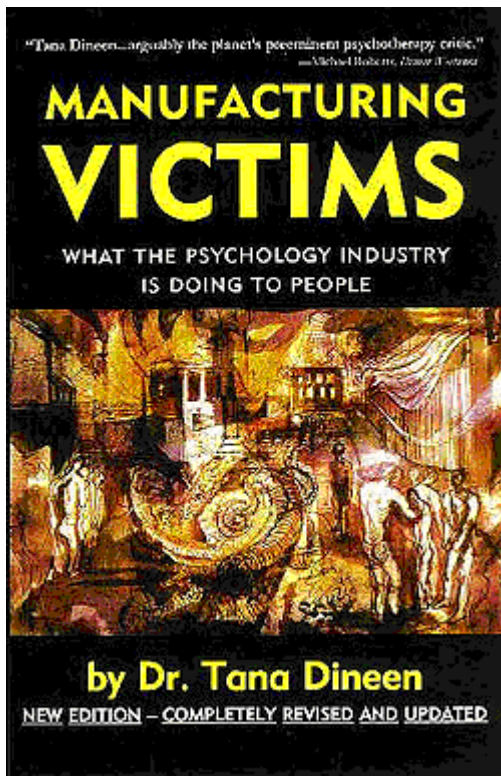

Psychologie fabriceert slachtoffers

<http://www.wayoflife.org/files/06a31d3d6b5a1f99fba3e04e9f778bd8-267.html> , 17-3-2009

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, inlas en voetnoten door M.V.

Het boek *Manufacturing Victims: What the Psychology Industry Is Doing to People* door Tana Dineen is een krachtige waarschuwing tegen de negatieve effecten van de psychologie op de moderne maatschappij. Zij waarschuwt:

“De psychologie-industrie werpt een lange schaduw over het leven in Noord-Amerika. En deze schaduw dreigt de hele westerse wereld te bedreigen. ... De psychologie-industrie wil de schade die ze aanricht aan gebruikers, maar ook aan de maatschappij als geheel, liever over het hoofd zien. ... Wat helemaal over het hoofd wordt gezien is het bredere sociale effect, hoe de psychologie-industrie iedereen manipuleert om haar mythologie te accepteren en hoe ze haar overredingskracht gebruikt om conformiteit ermee af te dwingen” (pp. 269, 270).

Dr. Dineen, die decennialang een officiële klinische psychologe was in Ontario en British Columbia, voordat ze zich fulltime toelegde op onderzoek en schrijven, documenteert hoe psychologie een ‘big business’ werd die een slachtoffermentaliteit creëerde waardoor gezonde mensen veranderd worden in slachtoffers die het psychologische product nodig hebben om te overleven.

Het boek is belangrijk om de westerse samenleving te begrijpen die niet enkel gepsihologiseerd werd, maar ook vervrouwelijkt, ge-Lennon-niseerd, gemystificeerd, gerationaliseerd, geadvocaatiseerd en gesocialiseerd, naast nog andere dingen. Dit alles is het gevolg van het afwijken van de waarheid van Gods Woord en de afwijzing van het Evangelie van Jezus Christus.

“Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels” (2 Timotheüs 4:3-4).

Sinds het midden van de 20ste eeuw heeft de psychologie zich niet enkel aangeboden als een oplossing voor individuele problemen maar ze is ook in alle segmenten van de maatschappij betrokken: de gerechtshoven, het leger, bedrijven, noem maar op. In feite zijn psychologen diep verwickeld in wereldomvattende zaken en bieden zij hun ‘wetenschap’ aan als de sleutel tot wereldvrede. Toen Anthony Marsella een Award accepteerde voor de Internationale Bevordering van de Psychologie in 1998, zei hij:

“Psychologen, als kenners en helpers, kunnen vele dingen doen om de problemen en gelegenheden aan te pakken die oprijzen in onze wereldmaatschappij. ... Zij kunnen bijstaan in de voorziening, het onderhandelen, het ontwerpen en evalueren van een menselijke sociale orde en een betekenisvolle wereldvrede” (*Manufacturing Victims*, p. 282).

Dineen houdt geen blad voor de mond. Het ware te wensen dat bijbelpredikers zich net zo sterk zouden uitspreken tegen ketterijen en compromis als deze psychologe zich tegen de psychologie-industrie keert!

De allereerste alinea van *Manufacturing Victims* zet de toon voor de rest van het boek:

“De psychologie presenteert zichzelf als een bezorgd en zorgverlenend beroep dat ten goede werkt voor haar cliënten. Maar achter deze liefdadige façade is er een gulzige, zichzelf dienende industrie die ‘feiten’ aanbiedt die dikwijls niet gefundeerd zijn en ‘therapie’ aanbiedt die schadelijk kan zijn, en die invloed uitoefent welke verwoestende effecten heeft op het sociale weefsel. Het fundament van de psychologie: haar kritisch denken (indien niet een illusie van bij de aanvang) werd tegen het eind van de 20ste eeuw verlaten ten voordele van macht en profijt en ze behield enkel een mom van integriteit, een vertoon van arrogantie en goed afgestelde aandacht voor profijt. ... *Manufacturing Victims* bedoelt psychologie te ontmaskeren als een industrie die uit is op diensten, invloed verwerken en geldmakerij, ten koste van zowel de echte slachtoffers, die ze niet in staat is te respecteren of te beschermen, als ten koste van de gefabriceerde slachtoffers die erdoor geproduceerd worden” (*Manufacturing Victims*, third edition 2001, pp. 15, 33).

Sinds in 1996 de eerste editie van *Manufacturing Victims* werd gepubliceerd, werd Dineen aangevallen en belachelijk gemaakt door de psychologie-industrie. Zij werd onderworpen aan een achttien maanden onderzoek nadat een psycholoog een formele klacht indiende bij haar licentiecommissie. Zij werd ‘gediagnosticeerd’ als dat ze leed aan ‘overspanning’ of ‘depressie’!

Dr. Dineen bespreekt niet de wortel van het probleem van de psychologie, namelijk dat van haar afwijzing van de Bijbel als Gods onfeilbare Woord en haar enorm verkeerd begrip van de menselijke natuur¹ en de geestelijke realiteiten (zoals de Almachtige Schepper God en Satan), maar zij documenteert wel goed het ellendige resultaat ervan op de moderne maatschappij.

Zij bespreekt extensief de buitengewoon schadelijke praktijk van ‘bovenhalen van herinneringen’ door hypnose, geleide verbeelding en suggestieve counseling. Zij bespreekt ook de counseling van verslaving, leed, verdriet, ‘sensitivity training’ en vele andere dingen.

Psychologie: schuld of zonde is een nutteloos en/of schadelijk concept; geen God die gebiedt, bestuurt en rekenschap vraagt; geen boze geestenwereld; materialistische of new-age filosofie; fout mensbeeld¹; humanistisch; atheïstisch; existentialistisch; christelijk geloof wordt als irrelevant beschouwd; de mens is het product van blinde materialistische evolutie; pragmatisme is de standaard ... **welk bijbelvast christen wil daar iets mee te maken hebben?!**

Hierna een aantal citaten uit dit krachtige boek:

“De psychologische manier van leven is zodanig in onze maatschappij geïnfilteerd en geaccepteerd dat ze haast onmerkbaar onze gedachten, taal, emoties en geloofsovertuiging aantast” (p. 283).

“Volgens de American Psychological Association zal tegen 1995 46% (128 miljoen) van de Amerikanen een mentale gezondheidsprofessional bezocht hebben” (p. 21).

“Deze business die zich gezaghebbend presenteert in een taal die wetenschappelijk lijkt, is erin geslaagd de Amerikaanse samenleving te veranderen in wat Charles Sykes recent ‘een natie van slachtoffers’ noemde” (p. 24).

¹ De mens is een “trichotomie”: hij heeft niet alleen een lichaam en een ziel maar ook een geest. Sommigen menen dat geest en ziel in de Bijbel hetzelfde betekenen, maar dat klopt niet : zie Hebr. 4:12 en 1 Thess. 5:23. Zie meer hier: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Drie-universum.pdf>

“Een kapster wiens persoonlijke warmte altijd indruk op mij maakte, veranderde plotseling - er was geen sprankje meer van een geanimeerd gesprek. Op de vraag hoe dat kwam, sprak ze over de ontdekking dat zij een ‘slachtoffer van incest’ was, en ze beschreef hoe de herinneringen terugkwamen en hoe haar vader haar seksueel misbruikt had van toen zij zes maanden oud was. Zij verloor haar vitaliteit en onafhankelijkheid, vertrouwde op haar psycholoog om haar verleden te interpreteren, haar heden te verklaren en haar toekomst te voorspellen. Voor de psycholoog was er een winstgevende relatie gesticht. ... Eens dat personen een ‘slachtofferetiket’ accepteren, worden hun levens toegespitst op deze nieuwe identiteit” (pp. 26, 27).

“De therapeuten transformeerden eeuwenoude dilemma’s in psychologische problemen en beweerde dat zij (en zij alleen) de juiste behandeling hadden. ... Het resultaat was een explosie van inadequatie” (Charles Sykes, quoted in *Manufacturing Victims*, p. 37).

“Amerika is een ‘psychologische maatschappij’ geworden waarin psychologen zijn erkend en van hen zelfs verwacht wordt te kunnen interpreteren wat mensen zeggen, voelen en doen, en hun woorden, stemmingen en handelingen te kunnen verklaren. ... Dit psychologische concept vertoont een opmerkelijke gelijkenis met het astrologische idee dat wat in de hemel gebeurt bepalend is voor wat gebeurt in mensen hun levens. Beide vertrouwen op de veronderstelde bekwaamheid van opgeleide, begaafde of selecte mensen die kunnen ‘zien’ wat in de hemel geschreven is of wat verborgen ligt in het onbewuste” (pp. 43, 44).

“Onze mentale gezondheidspractici en -onderzoekers zijn vooringenomen door eigenbelang, investering in en gerichtheid op het zien van afwijkingen, psychopathologieën en zwakheden, waar ze ook maar kijken” (Norman Garmezzy, quoted in *Manufacturing Victims*, pp. 64, 65).

“De psychologie-industrie met zijn visies en praktijken, is grotelijks verantwoordelijk voor de creatie van een wereld waarin mensen vrezen te zullen wegwijnen” (p. 66).

“RMT, of ‘recovered-memory therapy’, is gebaseerd op het vaste geloof dat psychologische problemen veroorzaakt worden door trauma’s, meest waarschijnlijk seksueel en meestal ervaren in de kindertijd, en dat elke onbekwaamheid die volledig te herinneren te wijten is aan ‘ontkennen’ en ‘onderdrukking’. ... Voorstanders van deze benadering gaan af op foute interpretaties, en vertrouwen op belangrijke suggesties en aanmoedigingen, om mensen ervan te overtuigen dat er dingen zijn in hun verleden die zij vergeten zijn en dat ‘onderdrukte herinneringen’ de oorzaak zijn van hun problemen. Gezien virtueel alle mensen in hun leven wel tijdspannes hebben die zij zich niet duidelijk kunnen herinneren, en zij zich relatief weinig herinneren van hun vroege kinderjaren, zal een psycholoog die deze blinde vlekken opklaart en ze verbindt met een of ander verborgen trauma, zo mensen ontvankelijk maken voor het ‘idee’ (pp. 76, 77).

“Wat alle gefabriceerde slachtoffers gemeen hebben is niet een of andere buitengewone ervaring maar veeleer de verwachting van een betere toekomst als gevolg van de slachtofferstatus. Gefabriceerde slachtoffers werd het vergund gepsychologiseerde levens te leiden, waar schuld en schaamte verbannen werden en verantwoordelijkheden afgezwakt. ... Gefabriceerde slachtoffers van alle types lopen het risico gevangen en verstrikt te raken in hun slachtofferidentiteiten. Onzeker over hun bekwaamheid voor zichzelf zorg te dragen worden zij afhankelijk, immatuur en hulpeloos, en hebben zij bescherming, ondersteuning en ‘vorming’ nodig. Nu ze hun autonomie, vastberadenheid en persoonlijke kracht verloren hebben, worden ze geïdentificeerd als hulpelozen die het aan bekwaamheid ontbreekt helder te denken en beslissingen te maken. ‘Beschermd’ tegen situaties die hun bekwaamheid vragen en uitdagen om met conflicten om te gaan, geven zij zichzelf over aan het onechte medelijden en sussen van therapeutische, zelfhulp- en steungroeprelaties. Zich afsnijdend van familieleden en vrienden die hun gedachten kunnen stimuleren en confronteren, verliezen zij hun roots zowel in hun persoonlijke levensloop als in hun gemeenschap. Gebonden aan psychologen, die ‘bondgenoten’ blijven zolang de portemonnee het kan trekken, gaan zij in ‘vrije val’ naar uiteindelijke zelfvernietiging” (pp. 68, 99, 100).

“[Na bestudering van meer dan 7.000 psychotherapie gevallen en ze vergeleken te hebben met een controlegroep van 500 mensen die weinig of geen behandeling kregen, concludeerde de Britse psycholoog Hans Eysenck, in 1952] dat ruwweg twee-derde van een groep neurotische patiënten zal herstellen of verbeteren in ongeveer twee jaar vanaf het begin van hun ziekten, of zij nu behandeld

werden door psychotherapie of niet. ... Vele gelijkaardige studies steunden de algemene conclusie dat het grootste deel van de verbetering, toegeschreven aan psychotherapie, te wijten is aan de algemene effecten van spreken tot een warme, vriendelijke persoon en het effect van je daarna gewoon beter te voelen op gewone, natuurlijke wijze” (pp. 116, 117).

“Ditman bestudeerde drie groepen van alcoholisten die gearresteerd waren en beschuldigd van alcohol-gerelateerde overtredingen. De rechtbank had deze personen verwezen naar de AA², een alcoholismekliniek, óf een controlegroep zonder verdere behandeling. Een follow-up vond dat 44% van de controlegroep niet opnieuw moest gearresteerd worden, vergeleken met 31 % van de AA-groep en 32% van hen die in een kliniek behandeld werden; zij die behandeling hadden ondergaan deden het slechter dan de niet-behandelde. ... Zulke bevindingen zijn niet zeldzaam. ... Truax en Carkhuff stellen: ‘het thans beschikbare bewijs geeft aan dat, doorgaans, psychotherapie even vaak schadelijk als behulpzaam kan zijn, met een vergelijkbaar effect als het ontvangen van geen hulp’” (p. 122).

“De onheilspellende waarschuwingen over de ondoeltreffendheid van psychotherapie echoën al decennialang door de gangen van de psychologie-industrie. In 1961 schreef Hobart Mowrer: ‘Er is geen schijn van bewijs dat gepsychoanaliseerde personen voordeel halen uit die ervaring’” (p. 147).

“Maar nu, in het eerste decennium van de 21ste eeuw, heeft de psychologisering virtueel alle aspecten van het menselijk bestaan ingepalmd. Er zijn psychologische experts in dood en sterven, obesitas en eetstoornissen, midlifecrisis en oud worden, kindercare en ouderzorg, enz.” (p. 154).

“Nergens echter is de ondernemende psycholoog meer evident dan in de rechtszaal. ... ‘het navolgen van de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid heeft plaats gemaakt voor stapels betekenisloze data, vreselijke speculaties en fantastische gissingen. Gerechtshoven weergalmen de nauwgezette, systematische, met-jargon-gevulde, enstig-klinkende bedriegerijen die waarlijk het minachtende label verdienen dat door advocaten zelf gebruikt wordt: junk-wetenschap’” (pp. 154, 155).

“De psychologie-industrie verkiest het ‘ziekenhuis af te schaffen enkel om de hele wereld tot een ziekenhuis te maken’ en iedereen patiënt” (p. 161).

“Self-esteem³ [eigenwaarde] werd verheven tot het punt waar gebrek daaraan algemeen aanzien wordt als een van de belangrijkste oorzaken van persoonlijke en sociale problemen, die onmiddellijk moeten aangepakt worden, voordat die mensen zullen veranderen of de sociale problemen kunnen opgelost worden. Zoals één psycholoog schreef: ‘elke theorie van de mentale zorg beschouwt een positief zelf-concept als de hoeksteen van een gezond ego’. Zo’n geloof leidde de California State Assembly ertoe een speciale eenheid op te richten die belast is met de missie van het promoten van self-esteem. De wetgevende macht geloofde dat het opkrikken van self-esteem de welvaartsafhankelijkheid zou reduceren, en ook drugsmisbruik, tienerzwangerschappen en andere sociale kwalen. ... Het probleem dat zij tegenkwamen was dat hetgeen zij ‘wisten’ waar te zijn helemaal anders bleek uit te draaien. De redacteur van het rapport gaf toe: ‘een van de ontgoochelende aspecten van elk hoofdstuk ... is dat uit het onderzoek blijkt hoe klein de associatie is tussen self-esteem en zijn consequenties ...’ Maar tegenstrijdige bevindingen hebben de psychologie-industrie nooit ontmoedigd. Dus, niettegenstaande de erkenning dat ‘er geen basis voor is om te argumenteren dat verhoogd self-esteem een effectief of efficiënt middel is voor het terugdringen van kindermisbruik’, ging het rapport door met aan te bevelen dat ‘overheidsinterventies om kindermisbruik te reduceren, waarbij het verhogen van self-esteem betrokken is, moet aangemoedigd worden, en dit ook op de niveaus van het individu, de familie, gemeenschap en maatschappij’” (pp. 171, 172).

“Recent onderzoek over het huidige, op psychologie gebaseerde ‘Sex Offender Program’⁴, dat gebruikt wordt doorheen het Canadese gevangenisstelsel, geeft aan dat zij die geacht werden daar voordeel mee te doen juist diegenen zijn die met de grootste waarschijnlijkheid hervallen” (pp. 173, 174).

² AA: anonieme alcoholisten.

³ Eigenwaarde; eigendunk; trots (Van Dale E/N).

⁴ Zedendelinquentieprogramma (Van Dale E/N).

“In een studie over 106 mensen die traumacounseling kregen vlak na betrokken te zijn in auto-ongevallen, werd aangetoond dat hun lange-termijn herstel ongunstig beïnvloed werd” (p. 182).

“Een bataljonchef bij een grote ‘fire and rescue’ instantie (brandweer), schrijvend over de opgang van de CISD-beweging⁵, uitte een oude opmerking van een ‘hook and ladder’ kapitein: ‘Wij hadden stalen mannen en houten wagens; nu hebben we stalen wagens en houten mannen’. Hij is een van het toenemend aantal mensen die erover bezorgd zijn dat zulke procedures de natuurlijke support en adaptatie ondermijnen die mensen met jobs zoals brandweerman veerkrachtig houden. Wat deze bezorgdheid vergroot is de groeiende wetenschappelijke literatuur die vindt dat de debriefingsbeweging geen merkbaar preventief of palliatief effect blijkt te hebben, en in feite verantwoordelijk kan zijn voor een iatrogeen⁶ effect” (p. 184).

“James Pennabaker, die kritisch staat tegenover deze simplistische benadering [bv. populaire verdrietcounseling] zegt: ‘Niet iedereen vordert doorheen verschillende stadions van verdriet en ermee omgaan. In feite kunnen zoveel als de helft van alle volwassenen te maken krijgen met marteling, echtscheiding, verlies van een geliefde, of andere catastrofes en die toch geen belangrijk teken vertonen van depressie of angstigheid. Per definitie dan kan een substantieel aantal mensen geen voordeel putten uit pogingen om hun strategieën die zij aanwenden om ermee om te gaan te beïnvloeden’” (p. 207).

“Een andere onderzoeker, George Bonanno, een klinische psycholoog aan de Columbia Universiteit, geeft zijn empirische⁷ analyse over de zogenaamde ‘grief-work hypothesis’, namelijk de algemeen aangenomen veronderstelling dat het uiten van negatieve emoties en het ‘vertellen van je verhaal’ noodzakelijk zijn om je mentale gezondheid te herwinnen. Tot nu toe hebben zijn experimenten intrigerende tegenintuïtieve resultaten opgeleverd, die suggereren dat door verdriet getroffen mensen, die intense negatieve emoties uiten wanneer ze hun verlies uitdrukken, het op langere termijn slechter doen dan zij die zich inhouden. ‘Er is echt geen bewijs dat deze dingen effectief zijn, en er is zelfs voor te pleiten dat ze eigenlijk schadelijk kunnen zijn’, zegt Bonanno” (pp. 207, 208).

“Project DARE (Drug Abuse Resistance Education) bereikte een geraamde 26 miljoen VS-studenten, voor het kostenplaatje van 1 miljard dollar in het eerste decennium. En het gaat door, niettegenstaande een groeiende massa bewijsmateriaal dat het project niet werkt. In een rapport van een tienjarige follow-up, concludeerden onderzoekers dat DARE geen lange-termijn effect heeft op druggebruik of drugattitudes. Merkwaardig genoeg werd ondervonden dat het een negatief effect heeft op het self-esteem van studenten: zij die blootgesteld werden aan DARE hadden tien jaar later een lager self-esteem. ... Het lijkt erop dat, ongeacht de resultaten, verslavingsbehandeling identificeerbaar een business is die haar fouten negeert. In feite leiden haar fouten tot nog meer business. Haar technologie, gebaseerd op voortgaand herstel, maakt misbruik van hervallen. Recidivisme wordt als een argument gebruikt voor verdere consolidatie in plaats van bewijs van ineffectieve behandeling” (pp. 214, 215).

“De psychologie-industrie hanteert een krachtige technologie van slachtoffermakerij. Soms wordt de uitgelokte emotionaliteit bij de gebruikers foutief als authentiek aanzien, en de nadrukkelijke beweringen van de psycholoog als deskundigheid; maar, wat hun acties weerspiegelen is een simplistisch proces dat de individualiteit van mensen negeert, de ingewikkeldheid van gedachten en gevoelens, en de mysteries van de meer donkere kant van het leven” (p. 226).

“Eenvoudig gesteld: de psychologie-industrie beschouwt en behandelt mensen als kinderen die, ongeacht hun leeftijd, ervaring, opleiding of status moeten beschermd, geleid, verontschuldigd en gedisciplineerd worden” (p. 268).

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁵ CISD: Critical Incident Stress Debriefing (Wiki) → debriefingsbeweging.

⁶ Iatrogeen is de wetenschappelijke term voor *veroorzaakt door medische handelingen*. (Van het oud Grieks: iatros = arts en -geen = gemaakt door). (Wiki).

⁷ Empirisch: op ervaring steunend.